

Fıkıh

Abdullah KAHRAMAN*

GERÇEK KALP DOSTLARI

Vücudumuzda bir organ var, somut ve soğuk ifadesiyle adı kalptir. O çilekeş ve yorgun bir organdır. Bu varlığı ifade edebilecek daha zarif, daha estetik, onun şanına daha layık kelimeler varken bilmem ki, neden dilimize en kaba olanı layık görülmüş. Nedense bana “kalp” ifadesi hep kaba gelir. Şayet sözlü telaffuzumuzdaki inceltme sesi olmasa ben bu kelimeden kalp adına istediğim ve beklediğim mânâyı alamam.

Fizikî Ve Mistik Anlamıyla Kalp

Bazı Türk lehçelerinde kalp “yürek” kelimesiyle ifade edilir. Biz de daha derin, zarif, mistik, mânevî, içli ve aşk yüklü ifadeyle ona “sine”, “gönül” ve “yürek” deriz. Bu öyle bir organdır ki, Efendimiz Hazretleri, onu vücudun yöneticisi, sigortası veya her şeyi olarak tarif etmiş de: “Vücutta bir et parçası var o düzelse bütün azalar düzeler, o bozulursa bütün azalar bozulur.” (Buhârî, Kitâbu'l-Îmân, 37; Müslim, Kitâbu'l-Musakât, 20.) buyurmuş. Elbetteki bu kutlu hadis, kalbin mânevî yapısına ve fonksiyonuna dikkatimizi çekmektedir. Yani kalp ile yaşayan nice kalpsiz insanlardan bahsediliyor hadiste. Yani şöyle mi anlayalım Yâ Resûlallah: Zâlimlerin, mücrimlerin, gâfillerin, gaddarların

kalp ritmi farklıdır. Ya atması gerekenden azdır veya çoktur. Yahut da onların pompalandığı kanın rengi bozulmuştur. Bozuk renkli kan gittiği her adresi kendine benzetir de bütün vücut ülkesini mahveder. Kalbi var, gönlü yok, sinesi eksik, bağı kopuk, yüreği tarumar insanlar üretir. Hey gidi kalp meğer işin zor yükün dağlardan bile ağırılmış. Seni görmeyen göz kör, duymayan kulak sağırılmış. Bir kalp dünyaya sığmasa da dünya bir kalbe sığarmış. Yere göğe sığmayan Yüce Allah'ı ancak mü'minin kalbi içine almış. Hz. Resulün, gül kokulu Efendimizin, hikmet dolu, bal akan dudaklarından dökülen bu ifadenin fizyolojik olarak da ifade ettiği bir hakikat olduğunu unutmamak gerekir. Özellikle insanın kalbiyle yaşadığını ve kalpten öldüğünü düşünen insanların çağında kalbe merkezi bir konum verilmesi çok yerindedir. Gerçekten de kalp ölünce bütün azalar ölür, o sağlıklı olursa diğer organlar da onun yardımıyla görevlerini yaparlar.

Geçenlerde bir sağlık kontrolü esnasında kalbin durumuna bir daha şahit oldum. Göğüs kafesine sığmayan bu varlığın faaliyeti beni dehşete sevketti. Bu et parçası neden panikliyor, İsmail'ine su arayan Hacer gibi sayediyor adeta. Batmakta olan geminin kaptanı gibi imdat diye

çığlık atıyor. Ambulans sireni gibi bir nağme çalıyor. Bunları görünce ne yalan söyleyeyim, kalbimi sevdim, ona acıdım ve ettiğim kötülüklerden dolayı affımı diledim. “Ah çileli kalbim, yaralı kalbim, vefalı dostum!” dedim. Anladım ki, kalp insanı yaşatmak için adeta çırpınıyor, yırtmıyor ve elinden gelen her şeyi yapıyor. Atışlarının meydana getirdiği yankıyı bizler, O Yüce mimarın güçlü ve sırlı izolasyonu sayesinde duymuyoruz. İyi ki duymuyoruz; yoksa endişeden yaşayamayız.

Kalbin bizi yaşatmak için çırpınırken çıkardığı ses, bir yandan yükünün ağırlığını bir yandan da görevinin sorumluluğunda olduğunu gösteriyor. İnsan kalbini makineden seyrederince hayretle şöyle söylemekten kendini alamıyor: Aman Allah’ım bu ne görev aşkı, mesai mefhumu yok, ihmal yok, âcizlenme yok, küsme yok, itiraz yok ve dinlenme yok. Aslında emredildiğini en güzel şekilde yerine getirmekten başka bir şey yapmıyor kalp. Eğer insanların aşırı yüklemeleri, sisteme uymayan beslenmelerle ayağına taş atmaları, çarkının dişlilerine yersiz müdahaleleri olmasa kalp, kendisine, “Haydi çalış ve ikinci bir emre kadar şu kanı pompala.” diyerek görev verenin “Yeter artık, dinlenebilirsin.” hitabına kadar hiç durmadan ve görevini asla aksatmadan çalışacak.

İnsanlar acaba kalbin kendilerini yaşatmak için nasıl canla başla çalıştığını bilseler; “Kal-

bim bana yardımcı olmadı, tekledi, vefa göstermedi.” gibi, yersiz, anlamsız, lüzumsuz, bilgisiz, sorumsuz ve merhametsiz lafları ederler mi? Aslında kalbine vefa göstermeyen, ona yardımcı olmayan ve onun aldığı görevi hakkıyla yapmasına engel olan bizken nasıl onu insafsızca suçlayabiliriz? Vücudu yağ ve et deposu haline getirerek onun hareket alanını daraltan, hızını kesen, yörüngesini şaşkırtan veya aksatan biz değil miyiz? Kendi suçunu başkasına atarak bir de iftira günahı işlemenin ne anlamı var? Gerçek suçlu biziz biz. O ise sadece bizim için çalışan çilekeş, masum, zavallı, emre amade bir varlıktır. O da Allah’ın bir kulu!

Tabii biz sadece kabaca kalp diye ifade ettiğimiz bu varlığın maddî yönüne bakabiliyoruz. Seviyemiz bu belki. Ama kim bilir, belki de kalp bu varlığın sadece dış kabuğudur. Kalbin içinde bir yürek, yüreğin içinde bir sine, sinenin içinde ise bir gönül olduğunu kim bilir, kim hisseder, kim fark eder? Tahminim o ki, çoğumuz bu kabiliyetlerden ve hislerden mahrumuz. Ama ben kalbin derin katmanlarını keşfeden bir grup hakikat avcısı, bahtiyar insanın bulunduğu inaniyorum. Benim inancıma göre bu bahtiyarlar âşiklardır. Evet kalbin gerçek fonksiyonlarını bilen, onu hakikaten tanıyan, gereği gibi koruyan, yerli yerinde kullanan sadece gerçek âşiklardır. Kalbin sahibine dost olmaktan ötürü kalp dostu olanlar!

Ben aczim gereği kavanozun dışından baksam da bunu görebiliyorum. Koku almasam da, orada güzel bir şeylerin koktuğunun farkındayım. Kalbin yakıtı olduğunu hisseder gibiyim. Bu yakıt ne kadar değerlidir, âh bir bilebilsek. Hangi istasyondan doldurur bu yakıtı bu kalp bir görebilsek. Bu sırrı keşke biz de bir çözebilsek. Bu hakikatin sırrına bir erebilsek... Arayan bulur derler ya. Ben şaşkın şaşkın kalbin yakıtını ve bu yakıtı yaktıktan sonra ne hâsıl ettiğini düşünürken yine imdadıma Yüce Kur’ân yetişti, bana rehber oldu, gönlümü açtı ve aklıma şu ayet geldi: “*Dikkat et kalplerin dinginliği ancak Allah’ı zikretmekle olur!*” (13/Ra’d, 28) Düşündüm de kendi kendime dedim ki, kalbin yakıtı Allah’ı zikir olmasın. Kim bilir kalp bu yakıtı alıp kullanıyor ve aşk peyda ediyor. Yani kalbini ilâhî zikirle çalıştırabilen bahtiyarlar aşk meyvesini deriyor ve âşık oluyorlar. Yoksa bu yakıt âşıkları da mı yakıyor ve onlar bağı yanık, gönlü kırık, boynu bükük oluyorlar. Kim bilir? Kim bilecek, ancak onun bildirdiği bilir, bilen bilir, ârif bilir, âşık bilir, zâkir bilir, şâkir bilir. Kardiyolog da bilir. Ama neyi bilir? Kalbi bilir. Kalbin pompaladığı kanı bilir. Âşık ise gönlü bilir, yüreği bilir, sineyi bilir, kanın içinde dolaşan ve aşk meydana getiren sırlı yakıtı bilir! Bunu için mi yoksa o âşikler: “Aradığını buldun ise dünya senin neyine?” diyerek müstağnî, mutlu ve tenez-zülsüz olurlar!

*Prof. Dr.